



# ΚΥΡΙΑΚΗ

## ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2136	Κυριακὴ Θ' Λουκᾶ (Λουκ. 12,16-21· 14,35) 18 Νοεμβρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

## Οἱ ὄντως πλούσιοι, οἱ ἐνάρετοι!

«Οὕτως ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ, καὶ μὴ εἰς Θεὸν πλουτῶν» (Λουκ. 12,21)

Ἐλεεινὸ καὶ ἀξιοθρήνητο ὑπῆρξε, ἀγαπητοί μου, τὸ τέλος τοῦ πλουσίου τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου. Στὴν ἀρχὴ τῆς παραβολῆς ἐπικρατεῖ ἡ εὐφορία τοῦ πλούτου, ἡ ἀφθονία τῶν ἀγαθῶν, τὰ δῶρα τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ· τὸ μόνο πρόβλημα τότε ἦταν ὅτι δὲν ὑπῆρχε τρόπος ν' ἀποθηκευθοῦν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀγαθὰ, ποὺ κι αὐτὸ πάντως βρῆκε λύσι. Στὸ τέλος ὅμως αἰφνιδιάζεται κανεὶς ἀκούγοντας τὴν αὐστηρὴ ἀπόφασί τοῦ Θεοῦ, τὸν ἀπροσδόκητο θάνατο τοῦ δημιουργοῦ αὐτῆς τῆς ζηλευτῆς περιουσίας, τὴν ἀβέβαιη τύχη ὅλης αὐτῆς τῆς κληρονομιάς, μὰ πρὸ παντὸς θλίβεται γιὰ τὴν τύχη αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου στὴν αἰωνιότητα. Τί κρίμα!

Ὁ πλούσιος ἀσφαλῶς κοπίασε καὶ μόχθησε ὡς τότε γιὰ νὰ φέρῃ τὴν παραγωγὴ τῶν κτημάτων του σὲ τόσο καλὸ σημεῖο. Τὸν ἀκούσαμε ἀκόμη πόσο πίεσε τὸ μυαλό του ὥσπου νὰ βρῇ πῶς θὰ ἀσφαλίσῃ τὰ εἰσοδήματά του σὲ νέες ἀποθήκες· αὐτὲς θὰ ἄρχιζε νὰ χτίζῃ ἀπ' τὸ ἐπόμενο κιόλας πρωί. Κολυμποῦσε ἤδη σὲ πέλαγος χαρᾶς καὶ **σχεδιάζε** πῶς μπορεῖ ν' ἀπολαύσῃ καλύτερα ἕνα μακρὸ μέλλον μέσα σὲ μιὰ ἀδιατάρακτη εὐτυχία. Παραμιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτό του λέγοντας· «*Ψυχῆ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλά· ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου*» (Λουκ. 12,19). Στὸ ἐξῆς αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ **πρόγραμμα τῆς ζωῆς του**.

Ἄλλ' ἐνῶ ὁ πλούσιος σκεπτόταν αὐτὰ καὶ μὲ τὴ φαντασία του ἔπλαθε κόσμους ἐπιγείου χαρᾶς καὶ εὐτυχίας, στὸν Οὐρανὸ ἐγράφετο ἡ μεγάλη ἀπόφασίς· ὁ Θεὸς ἀποφάσισε νὰ κόψῃ, τελειῶς ξαφνικὰ καὶ ἀπροσδόκητα, τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του! Καὶ τώρα ὁ πλούσιος καλεῖται νὰ ἐγκαταλείψῃ ἀμέσως τοὺς θησαυρούς του· **ὁ θάνατος τὸν ἀρπάζει** καὶ τὸν μεταφέρει στὴ χώρα τῆς αἰωνιότητος, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ παράτασι, κάποια μικρὴ ἔστω προθεσμία, γιὰ νὰ μπορέσῃ ὅχι ν' ἀπο-

λαύσῃ τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ του, ἀλλ' οὔτε νὰ διευθετήσῃ τὰ κληρονομικά του. Βιαίως ἀποχωρίζεται ἀπὸ τὰ πλούτη του καὶ γυμνὸς πάει νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Κριτοῦ.

Αὐτὸ εἶνε τὸ ἄθλιο καὶ ἀξιολύπητο τέλος τοῦ πλουσίου τῆς παραβολῆς, ἀλλὰ καὶ ὄλων ἐκείνων ποὺ βαδίζουν ἐπάνω στὰ ἴχνη τῆς δικῆς του ζωῆς. «*Οὕτως ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ, καὶ μὴ εἰς Θεὸν πλουτῶν*», αὐτὰ παθαίνει ὁποῖος θησαυρίζει γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ δὲν ἐπιδιώκει **τὸν κατὰ Θεὸν πλουτισμό** (ἔ.ἀ. 12,21).

Ἄλλὰ μὲ τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ δίδαγμα τῆς παραβολῆς, ὁ Κύριος ὑποδεικνύει σὲ ὄλους τοὺς ἀκολούθους του, ὅτι πρέπει νὰ στρέψουν τὸ ἐνδιαφέρον τους θερμὰ στὸν κατὰ Θεὸν πλουτισμό, στὸ πῶς δηλαδὴ θὰ γίνουν **πλούσιοι στὴν ἀρετῆ**. Γιατὶ αὐτὸς εἶνε ὁ σπουδαιότερος θησαυρὸς, νὰ συγκεντρώσουμε πλούτη πνευματικά. Καὶ πνευματικὰ πλούτη εἶνε ἡ πίστις, ἡ ἀγάπη, ἡ πραότης, ἡ ὑπομονή, ἡ ταπεινώσις, ἡ ἐλεημοσύνη καὶ γενικὰ κάθε ἀρετῆ. Ἡ ἀρετῆ εἶνε ὁ ἀνεκτίμητος πλοῦτος. Κι ὅπως ἔλεγαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας, «*πᾶς ὁ τ' ἐπὶ γῆς καὶ ὑπὸ γῆς χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος*» (Πλάτ., Νόμ. 5,728Α· Μιχ. Ἰατροῦ, Πόθεν καὶ διατί σ. 70), ὅλος δηλαδὴ ὁ χρυσὸς τοῦ κόσμου, πάνω στὴ γῆ καὶ κάτω ἀπ' τὴ γῆ, δὲν ἔχει τὴν ἀξία ποὺ ἔχει ἡ ἀρετῆ.

\* \* \*

**Αὐτοὶ ποὺ ἔχουν τὴν ἀρετῆ**, ἀγαπητοί μου, αὐτοὶ εἶνε οἱ πραγματικὰ πλούσιοι. Γιατί; Διότι ἡ ἀρετῆ εἶνε ἐκείνη ποὺ θὰ συνοδεύσῃ τὸν κάτοχό της καὶ πέρα ἀπὸ τὸν τάφο. Τὰ ὑλικά πλούτη δὲν συνοδεύουν τὸν κάτοχό τους, μένουν ἐδῶ. Καὶ ὅχι μόνο μένουν ἐδῶ, μακριὰ του, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ τοῦ προσφέρουν βοήθεια, ἀλλὰ καὶ γίνονται ἀφορμὴ μυρίων σφοδρῶν διενέξεων καὶ αἱματηρῶν πολλῆς φορὲς μαχῶν μεταξὺ τῶν κληρονόμων, ποὺ ἀγωνίζονται ποιὸς ἀπ' αὐτοὺς θὰ καταλάβῃ

τὸ μεγαλύτερο μερίδιο. Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ κατέκτησε τὴν ἀρετὴ καὶ ἔζησε κατὰ Θεόν, πεθαίνει ἡρεμος καὶ πηγαίνει στὴν ἄλλη ζωὴ συνοδευόμενος ἀπὸ τὶς ἀγαθές του πράξεις. Ἐκεῖ θὰ φανερωθῇ ὁ πλοῦτος τῆς ἀρετῆς τῶν δικαίων, ἀλλὰ καὶ ἡ γυμνότης τῶν ἄλλων, ἐκείνων ποὺ δὲν φρόντισαν, ὅσο βρισκόνταν σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ ζωὴ, νὰ κατακτήσουν τὸν πολῦτιμο θησαυρὸ τῆς ἀρετῆς.

Ἔ, ἡ ζωὴ ἐκείνη θὰ παρυσίαση μπροστὰ στὰ μάτια ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων μιὰ νέα κατάσταση, μιὰ **νέα τάξι πραγμάτων**. Ἐκεῖ θὰ δοῦμε ὅτι οἱ θησαυροὶ τῶν φιλαργύρων ἐκατομμυριούχων ἔχουν τόση ἀξία ὅση ἔχει ἕνας σωρὸς ἀπὸ σκύβαλα καὶ ῥάκη, κόπρια καὶ κούρελια. Ἐκεῖ ὅλα τὰ νομίσματα θὰ ἐκπέσουν, δὲν θὰ ἔχουν καμμιά ἀξία, καὶ μόνο ἕνα νόμισμα θὰ κυκλοφορῇ· τὸ νόμισμα τῆς ἀρετῆς, ἐπάνω στὸ ὁποῖο θὰ ἔχη ἀποτυπωμένη τὴ σφραγίδα του τὸ ἐσφαγμένο Ἄρνιο (βλ. Ἀπ. 5,6,12-13,8). Μακάριοι, εὐτυχησμένοι, ὅσοι θὰ ἔχουν τὸ νόμισμα αὐτό· αὐτοὶ θὰ εἶνε οἱ πραγματικὰ ἐκατομμυριούχοι, οἱ ζάπλουτοι. Ἐκεῖ θὰ δοῦμε τοὺς ἐκατομμυριούχους τῆς γῆς, ποὺ ἔζησαν μὲ φιλαργυρία, μὲ πλεονεξία, μὲ σκληροκαρδία, μὲ ἀσωτία, νὰ περιφέρονται ἔξω ἀπὸ τὶς πύλες τῆς αἰωνίας πόλεως σὰν τοὺς χειρότε- ρους ζητιάνους καὶ νὰ χτυποῦν, μάταια ὅμως, ζητώντας ἔλεος. Ἐκεῖ θὰ δοῦμε καὶ τοὺς φτωχοὺς Λαζάρους, αὐτοὺς ποὺ ἔζησαν ἀγόγγυστα, μὲ ὑπομονή, μὲ καρτερία, μὲ ἀσκητικότητα καὶ μὲ κάθε ἄλλη ἀρετὴ, νὰ γίνονται ἐκατομμυριούχοι καὶ νὰ εὐφραίνονται μὲ τὴν ἀπόλαυσι τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν.

\* \* \*

Φίλε μου! Τώρα ἐδῶ **εἶσαι φτωχός**. Καὶ **ζηλεύεις** ὅταν ἀκούσης ὅτι ὁ ἄλφα ἢ ὁ βῆτα πλούσιος ἔχει ἐκατομμύρια πολλὰ καὶ ζῆ πολυτελῶς κι ἀπολαμβάνει τὶς τέρψεις τοῦ κόσμου, καὶ ἐπιθυμεῖς καὶ **ὄνειρεύεσαι** νὰ γίνης κ' ἐσὺ κάποτε πλούσιος, ἐκατομμυριούχος, καὶ νὰ κάνης μεγάλη ζωὴ... Δὲν θὰ σὲ ἀποτρέψω ἐγὼ ἀπὸ τὸ ὄνειρό σου αὐτό, μολονότι εἶνε ἀλήθεια καὶ τὸ ξέρω καλὰ ὅτι, γιὰ νὰ γίνης κ' ἐσὺ ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους πλουσίους τῆς γῆς καὶ ν' ἀκουστῇ τὸ ὄνομά σου μέσα στὸ μάταιο τοῦτο κόσμο, χρειάζονται τόσοι καὶ τόσοι κόποι, μόχθοι καὶ ἀγωνίες. Ἀλλὰ πόσο καλύτερα καὶ φρονιμώτερα θὰ πράξης, ἂν ἀκούσης τὴ συμβουλὴ τοῦ Χριστοῦ μας καὶ προσπαθήσης **νὰ συναθροίσης πλούτη πνευματικά**, ἄφθαρτα, αἰώνια! Ἰδού, ἐνώπιόν σου εἶνε τὰ χρυσοχοεῖα τῆς ἀρετῆς· ἐδῶ τὸ χρυσοχοεῖο τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλε-

ημοσύνης, ἐκεῖ τὸ χρυσοχοεῖο τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς μακροθυμίας, δίπλα τὸ χρυσοχοεῖο τῆς πραότητος καὶ τῆς ἀκακίας, πιὸ 'κεῖ τὸ χρυσοχοεῖο τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς ἀφανείας, πιὸ πέρα τὸ χρυσοχοεῖο τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐπιεικειᾶς....

Ἔπο τὶς ὁδηγίες τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ σπεῦσε, σὰν ταπεινὸς ἐργάτης γιὰ νὰ συλλέξης, ἂν ὄχι ὄγκους χρυσοῦ, τοῦλάχιστον μερικὸς κόκκος, μερικὰ **ψήγματα ἀρετῆς καὶ ἀγιωσύνης**. Τὰ ψήγματα αὐτὰ ἔχουν ἀξία πιὸ μεγάλη ἀπ' ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ Μῆδα καὶ τοῦ Κροίσου. Θὰ λάμπουν καὶ θὰ σὲ ἀναδείξουν πλούσιο στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἐνδέχεται, παρ' ὅλη τὴν ἐργατικότητα καὶ τὴν εὐφυΐα σου, νὰ μείνης ἐδῶ στὴ γῆ φτωχός. Ἄλλ' ἐὰν κατορθώσης ν' ἀποκτήσης θησαυροὺς πίστεως καὶ ἀρετῆς, θὰ εἶσαι εὐτυχισμένος, γιὰτὶ θὰ συγκαταλέγεσαι ἀνάμεσα σ' ἐκείνους τοὺς φτωχοὺς ποὺ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο τοὺς ὀνομάζει πλουσίους, γιὰτὶ ἔχουν πίστι καὶ ἀρετὴ.

Νὰ πῶς ἐκφράζεται **ἡ φωνὴ τοῦ ἁγίου Πνεύματος** στὴν Καινὴ Διαθήκη· «*Ἀκούσατε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί. οὐχ ὁ Θεὸς ἐξελέξατο τοὺς πτωχοὺς τοῦ κόσμου πλουσίους ἐν πίστει καὶ κληρονόμους τῆς βασιλείας ἧς ἐπηγγείλατο τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν;*», δηλαδὴ· Ἀκούστε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί. Ὁ Θεὸς δὲν διάλεξε τοὺς φτωχοὺς τοῦ κόσμου γιὰ νὰ 'νε πλούσιοι σὲ πίστι καὶ νὰ κληρονομήσουν τὴ βασιλεία ποὺ ὑποσχέθηκε σ' αὐτοὺς ποὺ τὸν ἀγαποῦν; (1ακ. 2,5). Καὶ **ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης** στὴν σχετικὴ ἐρμηνεία του σημειώνει· «*Ἡ ἀμεριμνία ὅπου ἔχουν οἱ πτωχοὶ ἀπὸ τὰ πολλὰ πράγματα τοῦ κόσμου, αὐτὴ τοὺς κάμνει προθυμότερους καὶ θερμότερους ἀπὸ τοὺς πλουσίους εἰς τὸ νὰ δεχθοῦν τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν*» (Εἰς τὰς ἐπτά Καθολικὰς Ἐπιστολάς, ἔκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 1986, σ. 82).

Ἀδελφοί μου! Μία εἶνε, καὶ πρέπει νὰ ὀνομάζεται, **φτώχεια** ἀξιοθρήνητη, **ἡ κακία**· καὶ ἕνας εἶνε ὁ ἀληθινὰ ἀξιολύπητος **φτωχός**, **ὁ ἄπιστος καὶ ἄσπλαχνος** σὰν τὸν ἄφρονα πλούσιο τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου. Γιὰτὶ ἕνας εἶνε ὁ ἀληθινὸς **πλοῦτος** μὲ τὴν σταθερὴ ἀξία, **ἡ ἐνάρετη πίστις**· καὶ ἕνας ὁ ὄντως **πλούσιος**, **ὁ ἐνάρετος πιστός**.

Εἶθε **τῆς ἀρετῆς**, καὶ ὄχι τοῦ ἀργυρίου, νὰ γίνουμε **ἐρασταί**, γιὰ νὰ μὴν ἀκούσουμε κ' ἐμεῖς τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ «*Ἄφρον ταῦτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἐτόίμασας τίνι ἔσται;*» (Λουκ. 12,20).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**